

ละครฉากเปลี่ยน

ละครชุดนี้มีสง่า

ปานนั้นเปรียบเสมือนหนึ่งชีวิต

เอ๊ะฟังสิมันเสียงอะไรร้อง

มีเสียงนกเสียงไก่ส่งดูเอา

เริ่มเมื่อแรกเปิดฉากเมฆไก่

ทั้งข้าวจี๋อีกข้าวจี๋ทอดรอยลึก

เมื่อเรามาพลัดได้ไม่ได้อารมณ์ไป

ความเหนื่อยล้าส่งมาเป็นพลัง

ขอขอบคุณคุณครูผู้ฝึกสอน

กตัญญูเป็นหยดคุณความดีฝังใจ

มีสัตว์ป่ามากมายหลายชนิด

ดังโลดโผนหมุนเวียนในใจเรา

ดังกึกก้องครวญครวนในทรวงเขา

ผัดกะเพราเนื้อไก่พญาลอ

มีต่อไปกลางไพรใกล้ร่มคำ

พอดกคำดูดาวล้าทพร

ทั้งปวงดข ปวงเขว และเมื่อเย็น

เป็นความหวังให้เราก้าวต่อไป

เชื้อฮกพรหมรู้ขึ้นทั่วใจใหญ่

มาเถิดใหม่ทั้งหน้า ไม่ลืมเลือน

เขียนด้วยคำบทกลอนมาจากใจ
ที่แห่งนี้มีแหล่งน้ำและผืนดิน
มีสระที่มีชื่อแปลก
แต่บางทีผมก็เดินไม่สึกกัน
สระแห่งนี้มีปลาให้รับประทาน
มีเงาเขียวชอุ่มไปไม่เจ็ดเจ็ด
มาที่นี่ ไทรศมัยอันไม่ได้
คนอื่นเขาบอกให้ผมไปนอน
กอดอกกันแล้วกันทำอันเก่า
ผมก็ ไปดูนก เห็น เกือบตาย
จึงทำจิตใจอันกลางคืนแทบสลัด
พวกเขาทำสักครั้งแทนใจ
ที่นี้ทำให้เขาประทับใจ
มีคามสุขกันอยู่ด้วยดี

ออกมาให้ชนคนต่างถิ่น
ไม่สู้ถิ่นอื่นป่าเขาอันกว้าง
พวกเขาสุขสบายมาสู่กัน
ทุกคืนเห็นตะวันได้ไม่เบื่อเลย
อย่าบอกว่าเป็นสระรักกรุงเขย
ยังไม่เคยได้กินอาหารปลา
ไม่ได้อาบน้ำสักวันหนึ่ง
ก็ถามว่าเขมยคงไปตามกัน
มีแต่หน้าเดื่อเดื่อหน้าตา
แล้วผมมาได้มีรักไปคู่กัน
แทบจะรักกันไม่เบื่อไม่
ทนไม่ไหวไปดูตาในนา
ที่ไหนๆ ไม่เหมือนกันกับที่
คือที่นี้สระแห่งนี้รักคู่กัน

จากใจลูก สุระ

สุขใจ ที่ "สะพาน" ๙๙

สะพานที่ฝันไปแสนสุข
 ได้แต่บอกตัวเองให้ใจเย็น
 จนถึงที่โผล่คือเจอที่ติด
 ยากกว่ารูปพร้อมกับสายฟ้า
 ตื่นเช้ามาเดินป่าสองทาง
 วิชามองไม่เห็นอะไรเลย
 พอตกตึกแรกก็พ่นควัน
 กิจการดี ๆ งามไปงั้น
 อย่านอนไปได้อีก
 ไรท์นี่ไม่ผิด
 อย่านอนคุณพี่
 ถึงสิ้นทางก็คิดว่าคงดี

เดินหลบหลบสองสัปดาห์ไม่เห็น
 ถึงไม่ห็นก็ไม่ได้พาไป
 ทำบุญอีกดีใจที่ได้เห็น
 เบื้องพระพุทธรูป
 ต้องอดทนแต่ละกั
 อย่งก็เลยโคตรดี
 ๖๖๖ พระพุทธเจ้า
 สุขใจไปไหน
 คิดถึงบ้าน
 อย่านอนคุณพี่
 ที่ช่วยสอนให้
 ก่อสร้างบ้าน

โรงเรียนสตรีวิทยา

๕-๗ ๖๐-๖๑

กลุ่ม ๑

มาก่อเวทียอไพรรพหาไทรราช
เสียงจักจั่นนรดิษฐ์เรไรนั้น

จากสุรินทรกิจไทรราชห้อมรอบมา
แม่ในหัดเหี้ยมยอเดินทวนมาหลายลิ

ก้องระหัดจ้ำจี้ป่องมั่งกร
เพื่องบบนด้นไม่อาบห้ำเป็นสรวง

หลอกล่ให้กินส้มละมโดยไม่บอก
สีกิรินทร์หั้นกินเยอะกินไป

ทั้งดูพุดดูแผลงและดูดาว
อีกแลนินพญาลออันธราช

สุดทำงหื้อรอบคุดุจอกพากร
ทำให้นพอกเรามีจิตติตรึกษา

แสนสรีระวาไม่โศกสัลย์
ทุกดิษฐ์หั้นเราได้ชมล่มฤดี

มองจ้องหน้าแลเห็นเป็นดิษฐ์
พอบาห้ชบายไก่อเมฆหะลั่ง

เหล่าบวรพบพิศกักรั้วราช
เดินกันหั้นล้าระจป่ามหาไพรร

แทบกระหอกหื้อห้อยอยู่ตรงไหน
บอกเล่าไรอันดิษฐ์มาตามทวน

สุกสการล่องแลงอันพรายพ้อง
ดิษฐ์ตามทวนนพ้าเม็กสุดลูกตา

ที่ซ่อนเป็นลืออาทพอกเรามา

ตั้งพินป่าสาธธารลับ ๗๐ ๗๒.

กะแกว'๙

เดินขึ้นรถจากสุรินทร์ไปโคราช
ดูพี่มากพระโขนงข้างรถคนตาย
สะพานขาวสีสอระพัดหรือหอ
ไว้ก็อีลีงญาติคนตาย ช้างบดไล่
แต่เมื่อเธอมาพบกับความจริง
ได้ความรู้กับพี่วิทยากร
พบไก่ฟ้า ที่น้ำ มขัศจรรย์
ค่ายครึ่งหัวสีคนจนเจียงแสน

หวังเป็นชาติกว่าจะถึงเมื่อขบขาย
ไฉนสายแสงสุกสกปรกใจ
เมื่อแรกพบสุดสวี่นหันตาไหล
สลัดใจสวี่นอะไรในช่องหอน
ทั้งของกิน ความอ่อยต้องมาก่อน
ก่อนเข้านอนได้สองหกดูเมฆ
ได้พากันดื่มด่ำ-ค้อกับคนละคน
ร่วมกันเขมอธุระรักษาป่าไม้

มาสะมาท

หนึ่งธรรมาพาใจให้หวิอตุ
 เพื่อมาถึงเราจะพอนกันอย่างไร
 ที่แห่งนี้สุดแสนจะสงบ
 ฌานเห็นแก่งเห็นทางอ้อเป้นตุ
 สะแกราชทางหน้าอยู่และน่ารัก
 พอเห็นหน้าวิฑาภาวอนมากขอเบอ
 ถึงเวลาที่เราต้องกลับบ้าน
 กลับบ้านไปทอ่งนี้ก็อันจันจ้อ

ธาดจะหิวข้าวเก็องเป็นโณ
 ไม่มีแธร์มิเตไฟห้กัเยน
 มิทังคมทังเขียอให้เราเพน
 แสนนากเห็นเห็นตากัไมเจอ
 เป้นประจักษ์ตาอธยจาเราะเอ
 อยากชนเอนไปทอ่งอธอธ
 สู้ๆอธอวิฑาภาวก็อธอธ
 พอกเราเห็นจธารามลาททอ
 เชน

